

Sygn. akt: I C 1241/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2017 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Ltd. z siedzibą w L., C.

przeciwko A. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1241/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Ltd. z siedzibą w L., (...) wniósł o zasądzenia od pozwanego A. D. kwoty 701,30 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 15.02.2012 r. została zawarta ramowa umowa pożyczki między pozwanym a (...) S.A. z siedzibą w W.. Na mocy umowy a (...) S.A. udzielił pozwanemu kolejnych pożyczek, zgodnie z określonymi warunkami. Należność dochodzona pozwem wynika z pożyczki udzielonej pozwanemu w kwocie 500 zł w dniu 17.02.2014 r. Wobec braku odpowiedzi na wezwanie do zapłaty a (...) S.A. wypowiedział umowę ramową pożyczki. Na dochodzone roszczenie składa się niespłacony kapitał w kwocie 335 zł, opłaty za kierowane monity w kwocie 265 zł, odsetki z a opóźnienie w kwocie 101,30 zł. W dniu 4.07.2016 r. powód nabył wierzytelność w drodze umowy cesji z poprzednikiem prawnym.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na termin rozprawy, nie ustosunkował się do żądań pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Pismami z dnia 24.03.2014 r., 6.04.2014 r., 16.04.2014 r. (...) S.A. poinformował pozwanego o zadłużeniu wynikającym z umowy o limit pożyczkowy. Pismem z dnia 6.05.2014 r. poinformował o zamiarze wszczęcia postępowania sądowego. Pismem z dnia 16.05.2014 r. (...) S.A. wypowiedział pozwanemu umowę o limit pożyczkowy z zachowaniem siedmiodniowego okresu wypowiedzenia.

W dniu 4.07.2016 r. a (...) S.A. z siedzibą w O. zawarł z (...) Ltd. z siedzibą w L., (...)umowę sprzedaży wierzytelności w postaci należności głównych i ubocznych szczegółowo opisanych w załączniku nr 5, w tym wierzytelności w stosunku do pozwanego. (dowód: dokumenty k. 16-22)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z normą art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwość. Wobec tego, że działanie z art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. (por. Wyrok SN z dnia 31.03.1999 r. (...) 176/97)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. W świetle przedstawionych przez powoda dowodów jego twierdzenia o okolicznościach przytoczonych w pozwie budzą wątpliwości. Na wstępie Sąd wskazuje, że pominął wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu dokumentów w postaci umowy o limit pożyczkowy i harmonogramu spłaty. Dokumenty te stanowią bowiem kserokopie nie poświadczona za zgodność z oryginałem. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego niepoświadczony podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Warunkiem zatem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej i zaopatrzenie podpisem poświadczenia jej zgodności z oryginałem. (por. Wyrok SN z dnia 29.04.2009 r. IICSK 557/08, Uchwałę SN z dnia 29.03. 1994 r. III CZP 37/94) Sąd zatem

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Po myśli art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelność powinien być również pismem stwierdzony.

Powództwo podlega oddaleniu, ponieważ powód nie udowodnił, zdaniem sądu, by przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem.

Z przedstawiony przez powoda dokumentów, z których przeprowadzony został dowód wynika jedynie, że wierzyciel pierwotny (...) S.A. wystawił pisma adresowane do pozwanego informujące o zadłużeniu i wzywające go do uregulowania zadłużenia, o zamiarze wszczęcia postępowania sądowego oraz pismo o wypowiedzeniu pozwanemu umowy o limit pożyczkowy, przy czym należy zauważyć, że brak jest dowodu doręczenia tych pism pozwanemu. Powód przedstawił także umowy sprzedaży wierzytelności zawartą w dniu 4.07.2016 r. między (...) S.A. z siedzibą w O. a powodem, z której wynika, że powód nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego.

Zdaniem Sądu, powód nie przedłożył jednak żadnych dowodów z których wynikałoby, należność dochodzona pozwem, wysokość dochodzonej wierzytelności. Nie został przedstawiany przez powoda dowód by pozwanego i pierwotnego wierzyciela łączył stosunek zobowiązaniowy w postaci umowy zawartej przez te podmioty, brak jest jakiegokolwiek dowodu by pozwany zobowiązany był do uiszczania należności wynikających z pozwu.

Brak jest zatem dowodów, z których wynikałaby wysokość należności dochodzonej pozwem, jak i termin jej płatności oraz wymagalności świadczenia. Nie ma zatem żadnej możliwości zweryfikowania zarówno kwoty należności głównej, jak i skapitalizowanych odsetek.

Podkreślić należy, iż nabywca wierzytelności nie może być w korzystniejszej pod względem dowodowym sytuacji aniżeli jej zbywca, na którym bez wątplenia spoczywałby obowiązek udowodnienia istnienia wierzytelności dochodzonej na drodze sądowej w sposób przewidziany w kodeksie postępowania cywilnego.

Z powyższych przyczyn, na podstawie art. 720 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...),

3. (...)

(...)